

Geronimo Stilton

LES AVENTURES

DE

SHERLOCKO

LA MARCA DEL GAT

Estrella Polar

Geronimo Stilton

LES AVENTURES
DE
SHERLOCKO
LA MARCA DEL GAT

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton
Il·lustració de coberta de Tommaso Ronda
Direcció artística de Iacopo Bruno
Disseny gràfic de Mauro de Toffol / theWorldofDOT
Il·lustracions interiors de Tommaso Ronda
Coordinació artística de Lara Martinelli
Projecte gràfic i maquetació de Daria Colombo
Edició de Benedetta Biasi
Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Le avventure di Sherlocco. Il sigillo del Gato*
© de la traducció: Xavier Solsona i Brillas, 2022

© 2020 Mondadori Libri S.p.A. per a PIEMME, Itàlia
© 2022, de l'edició en llengua catalana: Estrella Polar, S. A.
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
Drets internacionals © Atlantya S.p.A.
Corso Magenta 60/62 - 20123 Milà - Itàlia
www.atlantya.com - foreignrights@atlantya.it

Primera edició: març de 2022
ISBN: 978-84-1389-075-3
Dipòsit legal: B. 2.081-2022
Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com.

ÍNDEX

- La contrasenya, Stilton! 6

EL CAS

- És ben simple: en Sherlocko
no és pas ximple! 20
- Un gat... llop?! 24

LA INVESTIGACIÓ

- Un vàndal al Museu de Ratington 32
- El medalló de la reina Svolondia 40
- Un cavaller... massa desmuntat! 47
- El violí de Stradirratius 53
- La partitura de la casa dels Raathoven 59

	Rere la pista del lladre	69
	Salveu la Monna Ratisa!	74
	El cau del lladre	86

LA SOLUCIÓ

	El veritable rostre del gat?	100
	Un cop d'efecte... sherlocant!	111
	Els cactus, la piscina i la piranya	118

L'ACADÈMIA

	Regla important per a un detectiu: saber ESCOLTAR!	124
---	---	-----

LA contrasenya, STILTON!

Era l'alba quan vaig sortir de casa amb la maleta a la mà i un paraigua sota el braç. Era indispensable per al lloc on anava... perquè allà sempre plou! Quan vaig arribar a l'estació de tren em vaig dirigir cap a la llegendària **ANDANA ZERO**: allà on cada dia, a la mateixa hora, sempre surt el mateix tren..., un tren de vapor! Allà el tenia, esperant els viatgers mentre llançava grans esbufecs! Aquell *estran*y tren conduïa a una *estran*ya ciu-

tat (*mooolt diferent de Ratalona!*), on m'esperava sens dubte una *estranya* aventura! Més ben dit, una aventura sherlocant!

Ja ho heu endevinat, oi, estimats amics rosegadors? Anava cap a **RATINGTON**, la ciutat d'en Sherlocko, el descendent del detectiu més famós de tots els temps!

Vaig pujar al tren, vaig buscar el meu seient i al cap de ben poquet *em vaig adormir*, bresolat pel balanceig monòton del tren... ZZZ...

Ehem... Vaig roncar de valent, ho confesso... ZZZ! Em vaig despertar sobresaltat amb el crit del cap d'estació, que deia:

—Ratingtoon! Es prega als senyors rosegadors amb destinació a Ratington que baixin del tren!

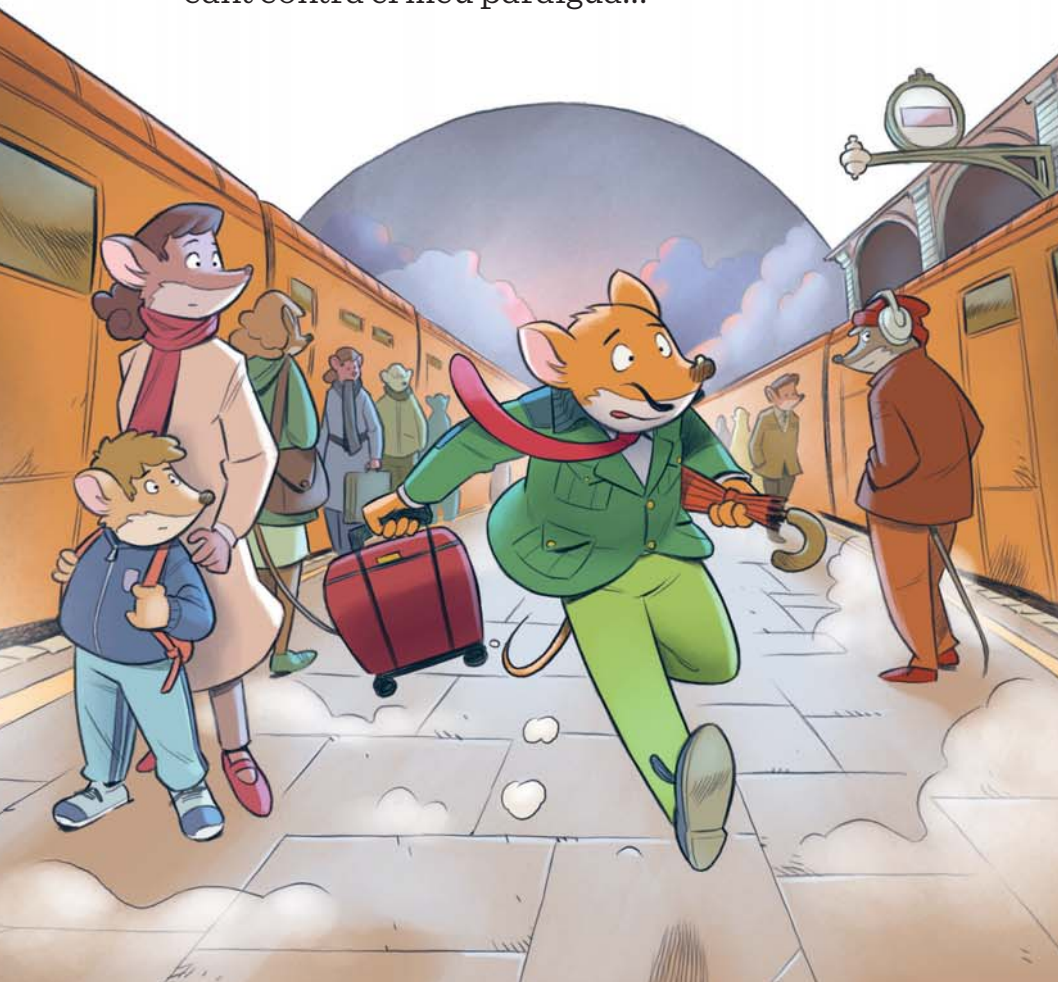
Escarritx, quin ensurt! Però... Però si enllà de les finestretes estava tot **fosc!** Quina hora era? Oh, no, el tren arribava amb RETAAARD!

Passaven de les cinc, l'hora en què en Sherlocko m'esperava per al te!

I qualsevol que el conegui sap que aprecia MOLT la **puntualitat!**

Així, amb un salt vaig baixar del tren i vaig córrer cap a la sortida de l'estació en direcció al barri on viu el meu amic.

Ratington estava com sempre envoltada per la boira, i la pluja hi queia torrencialment, picant contra el meu paraigua...

Mentre corria, vaig veure un cartell a la paret:

«**LA MONNA RATISA A RATINGTON!**»

El famós quadre l'havia prestat el Museu d'Art Antic de Ratalona a la Pinacoteca de Ratington.

M'hauria encantat anar a veure l'**EXPOSICIÓ**, però ara no tenia temps de pensar en l'art! Havia de sortir escopetejat cap a casa d'en Sherlocko!

Vaig pensar, però, que ell segur que estava al cas del retard del tren: sempre està informat de tot!

Vaig deixar, doncs, de pensar en l'art i vaig decidir fer una paradeta al **GAT BLAU**, un local on podria menjar alguna cosa per fer-me passar aquella gana tan... felina! Així, em vaig cruspir un bon entrepà de carn rostida i verdures!

Després, ja posats, em vaig desviar una mica del camí per arribar-me a la farmàcia, perquè al matí m'havia sortit un **gra** molt molest al nas: necessitava una pomada!

Tot seguit vaig agafar el Carreró Estret, vaig deixar enrere una tanca blava i... finalment vaig arribar al carrer de les Intrigues, 13!

Em vaig plantar davant d'aquell **estrafolari** edifici de pedra, de l'estrafolària reixa de ferro forjat i de l'encara més estrafolària porta blava, al costat de la qual destacava una placa de bronze:

Estava a punt de tocar el picaporta de llautó relluent donant tres cops breus i un de llarg (era el nostre codi secret!) quan...

Es va obrir una **espiera**, per on vaig poder distingir un ull que m'escrutava amb molta atenció...

Vaig reconèixer aquella mirada: era miss Piccadilly, la **majordoma** d'en Sherlocko.

—Qui és? —va preguntar.

Jo vaig sospirar:

—Miss Piccadilly, soc jo, Stilton, Geronimo Stilton, l'ajudant!

Ella va respondre, inflexible:

—Si vol entrar m'ha de dir la **CONTRASENYA!**

—Ehem, *mató*? —vaig provar.

La veu va exclamar:

—Nooo, *mató* era la
d'ahir, jo vull la d'avui!

Em sap greu,
però he rebut
ordres precisos.

Sense la contrasenya
no pot entrar ningú,
ni tan sols vostè! I a
més ha d'entrenar la
memòria! Tot això
ho faig per ajudar-lo a
millorar en la difícil
tasca d'ajudant de
detectiu!

Just després, però, em
va animar:

—Vinga, intenti-ho, que
s'hi havia acostat...

—Ehem, *mozzarella?*
Gruyère? Parmesà?

Ella va replicar, contrariada:

—Nooo! Però ho té a prop, molt a prop!

Vaig tornar a provar-ho:

—*Emmental? Cheddar? Brie?*

Ella va rebufar:

—No, però anava la mar de bé... Au, vinga, quins **FORMATGES** encara no ha dit?

—Mmm... *Provolone? Manxec? Rocafort?*

—Senyor Stilton, concentri's, encara no m'ha dit aquell que... comença per la *g*... acaba amb *a*, més ben dit amb «la», vull dir amb «ola», vaja, amb «zola»... Va, que vostè pot! Deixi anar el seu instint de detectiu!

—La contrasenya d'avui és... **gorgonzola!**
Oi que sí? —vaig exclamar.

La porta es va obrir de bat a bat i vaig veure una rosegadora de qui no hauria sabut dir-ne l'edat. Tenia un floc de cabells d'un **rosa viu** (però cada cop que la mirava era d'un color diferent), igual que els pantalons i la jaqueta.

Em va repassar **desconfiada** de la punta dels bigotis a la punta de la cua: era miss Piccadilly, la majordoma d'en Sherlocko!

Després va esbufegar:

—Podem afirmar amb seguretat que vostè és el senyor Stilton? Jo soc responsable de tots els qui entren i surten d'aquesta casa!

—**MISS PICCADILLY**, esclar que soc jo!
Que potser vol la meva targeta de visita?

Ella va allargar la pota.

—Em sembla una bona idea, gràcies!

Aleshores li vaig donar una **targeta** de color d'ivori. Ella la va examinar atentament i va dir:

—Molt bé... Endavant, senyor Stilton!

Finalment vaig poder entrar en aquella estrafo-
lària casa on tot respirava **misteri**.

Just aleshores, un rellotge de pèndol va fer sis
repics i la majordoma va dir:

—Són les sis! L'hora del te ja fa una bona estona
que ha passat! De pressa, senyor Stilton, corri
cap a l'**ESTUDI**, ell deu estar molt empipat!

Vaig pujar a la primera planta i vaig córrer pel
passadís fosc. Els meus passos van ressonar es-
morteïts pel terra de fusta, fins que vaig arribar
a una habitació amb el paper pintat de la paret
de color vermell porpra, decorat amb **signes
d'interrogació**.

La sala estava il·luminada només per la llum de
les espelmes i les flames de la llar de foc encesa.
Vaig mirar al meu voltant, però... allà no hi ha-
via ningú! I miss Piccadilly m'havia dit que en
Sherlocko m'estava esperant! Em vaig acostar a
la seva butaca, la **SHERLOBUTACA**.

Ningú més s'hi havia assegut mai. Sovint, m'ha-
via preguntat quin efecte devia fer provar-la...

Uhm, ja que hi era... En el fons, no feia cap mal si m'hi asseia un *momentet*! M'hi vaig acostar i...

—AAARG! —vaig cridar, en adonar-me que a la butaca hi havia *assegut*... en Sherlocko!

Escarritx, no m'havia adonat que era allà!

Ell em va mirar de dalt a baix:

—Stilton, què pretenia fer? Aquesta és la meva butaca, no pas la seva!

—S-sí... Vull dir, n-no... —vaig balbucejar.

En Sherlocko va exclamar:

—Abans que res, posi's el bigoti postís, o és que l'hi he de recordar tot? **REGLA IMPORTANT PER A UN DETECTIU: APRENDRE A DISFRESSAR-SE I CAMUFLAR-SE... I NO NOMÉS COM UNA PERSONA, SINÓ TAMBÉ COM UNA BUTACA! PRENGUI'N NOTA, STILTON!**

Aleshores em va assenyalar una tauleta, on lluïa el *tavler d'escacs*, i la butaqueta de l'ajudant (*un servidor de vostès!*).

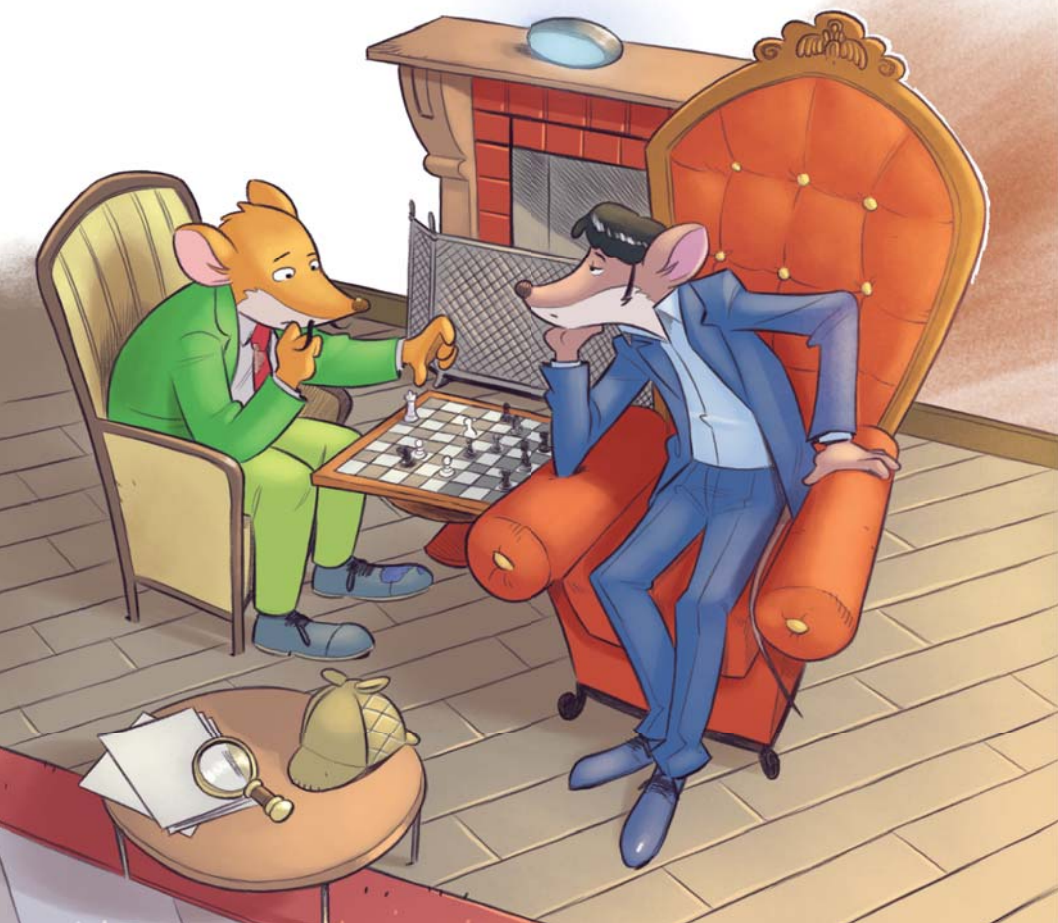
En un to que no admetia rèpliques, va dir:

—Au, vinga, li toca moure a vostè!

Oh, no, era un d'aquells dies en què en Sherlocko volia fer una **PARTIDA D'ESCACS!**

No em mal interpreteu, a mi m'encanten els escacs, però amb en Sherlocko no té gràcia: les partides

sempre duren
poquíssim...

Sospirant, al final vaig seure a la meva butaque-
ta-eta-eta i vaig moure un dels meus peons. Ell
va fer una **jugada**, jo en vaig fer una altra, des-
prés li va tocar a ell... En aquell punt em vaig
prendre un moment per estudiar la jugada se-
güent, però en Sherlocko va esbufegar:

—Caram, Stilton, si que triga?! Vol afanyar-se?
M'estic florint, quin avorriment!

Amb el bigoti que em tremolava de l'estrès, final-
ment em vaig decidir i vaig moure peça. Aques-
ta vegada estava molt satisfet: estava segur de
tenir finalment alguna possibilitat de guanyar...

—**ESCAC I MAT!** —va exclamar en Sher-
locko, triomfant, i va afegir—: Aquesta vegada
també ha sigut facilíssim. Quin avorriment!

P-però com podia ser? Jo no m'havia adonat de
res! I tot i així... en Sherlocko m'havia **GUANYAT**
en cinc minuts clavats!

Aleshores va sospirar:

—Umpf, aquesta partida ha durat *poquíssim*.
Malament, molt malament. Però alhora bé, molt

bé, perquè així podem parlar del que ara mateix m'interessa. Passarem per alt el fet que ha arribat **tarda**, Stilton, perquè aquesta mostra d'ineficiència és culpa de la companyia ferroviària... i també que s'ha passat dormint tot el viatge... Volia tranquil·litzar-lo: tindrà molt de temps per dedicar-se a l'art, perquè el cas de què ens ocuparem té a veure justament amb...

l'Art amb A majúscula!

Jo em vaig quedar de pedra:

—Però... com s'ho fa per saber totes aquestes coses? I sobretot... com s'ho fa per saber que he pensat precisament en **l'art?**